

Francisco Goya är många konstnärers konstnär. Göteborgskoloristen Nils Nilsson, vars målningar vi såg i höstas på Konstens Hus, lät sig gärna inspireras av det reportagemässiga hos denne spanjor. Västerbottningen Sture Meijer, som just nu ställer ut på Konsten Hus, tycks mer inspirerad av Goyas färgållning och det klärobskyra i måleriet. Meijer arbetar med gouache och oljefärg som uttrycksmedel. De inarbetas på inslag i lager på lager, lite torrt, ibland schumrande med kort karaktär, på ett påtagligt fysiskt processartat sätt. Man kan tydligt se motståndet i materialet och i anföringen av färgen. Han formligen river och sliter i färgen. Skrapar och torkar bort, sparar ut och målar över. Han lägger sig vinn om levande ytor med stor omsorg om strukturerna, riktningarna och liv i färgen. Mörkret får kropp och massa. Som exempelvis i målningen *Nattlig Scen*. Meijers figurer tycks byggas inifrån med ben som kläds med kött till kött och med hud till hud. Kompositionerna är ofta okomplicerade, med de slutna figurerna placerade som inne på en scen i en tittskåpsteater. Det är frusna ögonblick, tablåer som stelnat med den torkande oljefärgen. Mannen i måningen *Utan namn* tar aldrig språnget han fastnar i sin åtbörd och sin fasa som en saltstod. Det ligger som sediment lager på lager av andra målningar under varje slutgiltiga bild. Om de ens är avslutade?

I boken Sture Meijer, *Målningar 1990 - 2000*, som kom ut i fjol och som följer utställningen, säger han på något ställe att han egentligen aldrig blir klar med en målning. Så är det nog, måleriet, liksom livet, är en ständigt pågående process, stadd i ständig förvandling. I ett kort perspektiv tycks förändringarna från dag till dag vara mycket små, nästan omärkliga, men sedda över en lång period kan man följa utvecklingsprocessen väldigt tydligt. Den första utställning jag såg med bilder av Meijer var i början eller mitten av sjuttioalet, då han målade märkliga parklandskap närmast flyhänt nyrealistiskt till synes fjärran från den målarmöda han tvingar sig till idag. Då tycktes genomförandet av bildidéerna vara målet. Nu tycks vägen i sig vara det. Däri ligger också ett medvetet förhållningssätt till själva arbetet. Det är inte bara en transportsträcka till förverkligandet av idén, utan idén föds ur själva målandet. En synonym till ordet motiv är skäl, det vill säga en förevändning att måla. Det som sedan utspelar sig i det dagliga arbetet är ett drama mellan förevändningen, målaren, motståndet i materialet, dagsformen, tidsandan och tusen andra faktorer. Om konstnären låter detta ske så blir varje bild en del av själva livsflödet. Det tycks mig också Meijers bilder vara. Meijer är en disciplinerad konstnär, med fasta arbetstider i ateljén och en konsekvens i arbetet. Han målar visuella dagboksanteckningar, en katalog över självstillstånd och psykologiska arketyper. Bilderna är fyllda av konsthistoriska och mytologiska referenser men framförallt en kärlek till färgen.

Det är en helgjuten utställning som uppvisas, lite förutsägbart trygg så till vida att Meijer har en gedigen svensk målartradition, företrädd av namn som Hans Wigert, Olle Skagerfors, Lena Cronqvist, Dick Bengtsson med flera att luta sig mot. I kraft av ett lång målargärning företräder han också sig själv och sin stil på gott och på ont. Att vara sin stil trogen kan innebära att man med åren blir sin egen epigon, men sådana fallgropar håller sig Meijer rutinerat borta ifrån.

Bertil Sundstedt